

Sygn. akt: I C 596/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 kwietnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Oleśnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Kałwak

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Klaudia Pluta

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 kwietnia 2018 roku

sprawy z **powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.**

przeciwko **I. G. (1)**

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. odstępuje od obciążania powoda B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G. kosztami procesu.

Sygn. akt I C 596/17

UZASADNIENIE

Powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. reprezentowany w sprawie przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego złożył w dniu 3 grudnia 2013 roku w Sądzie Rejonowym w Elblągu pozew przeciwko **I. G. (1)** o zapłatę na jego rzecz od pozwanej kwoty 537,42 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu i kosztami procesu w tym kosztami zastępstwa procesowego i o rozpoznanie sprawy w postępowaniu upominawczym. W przypadku wniesienia sprzeciwu wnosił o zasądzenie na swoją rzecz od pozwanej ww. kwoty z odsetkami oraz kosztami procesu. Nadto w samym petitum żądania powód wnosił o przeprowadzenie dowodów z pełnej dokumentacji wierzytelności, w tym szczególności przeprowadzenie dowodów z umowy kredytowej zawartej z pozwaną, umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej przez powoda z poprzednim wierzycielem i wyciągu z załącznika do tej umowy oraz rozliczenia wierzytelności – na okoliczność istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, które to zobowiązuje się złożyć po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty.

W uzasadnieniu swojego żądania powód podnosił, że w księgach B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. na dzień 16 listopada 2015r. widniało zadłużenie pozwanej w kwocie 171,13zł, 292,29 zł i 74,00 zł przysługującej powodowi z tytułu umowy kredytu konsumpcyjnego zawartej w dniu 21.01.20104r. Cała kwota wskazanego powyżej zadłużenia jest wymagalna. Na mocy postanowień ww. umowy Fundusz jest uprawniony do naliczania w księgach rachunkowych Funduszu odsetek ustawowych – pozew karta 3-4

Wraz z pozwem strona powodowa przedstawiła jedyny załącznik „Wyciąg z ksiąg rachunkowych na dzień 16.11.2015r.” – dokument karta 5.

W dniu 14 grudnia 2015r. Referendarz Sądowy Sądu Rejonowego w Elblągu X Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym mocą, którego to nakazał pozwanej I. G. (1) zapłacenie powodowi kwoty 537,42 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 3.12.2015r. do dnia zapłaty oraz kwotę 204,50 zł tytułem zwrotu kosztów procesu w tym kwotę 180,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – nakaz zapłaty karta 16

Referendarz sądowy w tamtejszym sądzie mocą zarządzenia z dnia 8 czerwca 2016r. stwierdził prawomocność z dniem 11 maja 2016r. nakazu zapłaty i nadał klauzulę wykonalności tytułowi egzekucyjnemu – nakazowi zapłaty – zarządzenie karta 20. Tytuł wykonawczy wydano wierzycielowi w dniu 14 lipca 2016 r. – adnotacja na nakazie zapłaty karta 16

Pozwana I. G. (1) do Sądu Rejonowego w Elblągu wniosła od przedmiotowego nakazu zapłaty sprzeciw podnosząc w nim zarzut przedawnienia roszczenia – sprzeciw karta 36-39 Również wniosła środek zaskarżenia co do nadania klauzuli wykonalności nakazowi zapłaty – karta 24.

W piśmie procesowym z dnia 30.01.2017 r. pozwana I. G. (1) wносиła o zasądzenie od powoda na przez pozwanego wzajemnego kwoty 994,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 11.12.2016r. i przekazanie sprawy do sądu najbliższego jej miejscu zamieszkania Sądu Rejonowego w Oleśnie- pismo pozwanej karta 43.

Mocą postanowienia z dnia 15 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu odrzucił skargę pozwanej I. G. (1) na wydanie w niniejszej sprawie postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności – postanowienie karta 59.

Mocą postanowienia z dnia 25 września 2017 roku Sąd Rejonowy w Elblągu stwierdził swą niewłaściwość i sprawę przekazał do rozpoznania tut. Sądowi - postanowienie karta 66. Akta sprawy wpłynęły do tut. Sądu w dniu 7 listopada 2017 roku – prezentata karta 71.

Na pierwszym terminie rozprawy w dniu 5 kwietnia 2018 roku pozwana podtrzymała zarzut przedawnienia i podniosła, że Komornik wyegzekwował od niej całą kwotę i chce aby jej ją oddano - protokół z rozprawy karta 38.

Na tejże rozprawie sąd postanowił wyodrębnić do odrębnego rozpoznania i rozstrzygnięcia roszczenie I. G. (1) przeciwko B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. o zapłatę kwoty 994,33 zł sformułowany w piśmie z dnia 30.01.2017 r. – protokół rozprawy karta 81.

Strona powodowa nie złożyła w toku postępowania do akt sprawy dokumentów, które to zobowiązywała się złożyć po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty tj. umowy kredytowej zawartej z pozwaną, umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej przez powoda z poprzednim wierzycielem i wyciągu z załącznika do tej umowy oraz rozliczenia wierzytelności.

Sąd ustalił i zważył.

Roszczenie powoda należało oddalić.

Powód swoje roszczenie o zapłatę wywodzi z umowy kredytu konsumpcyjnego z dnia 21 stycznia 2004r. zawartej przez z pozwaną z (...) Bank S.A.

Powód poza samym stwierdzeniem, iż przejął wierzytelność od podmiotu (...) S.A. w dniu 9 czerwca 2006r. (na co wskazuje data w wyciągu z ksiąg) nie wykazał żadnymi dowodami, iż dokonał skutecznego przejęcia wierzytelności wobec pozwanej wynikającej z umowy, która łączyła pozwaną z (...) Bankiem. Nadto nie wykazał żadnymi dowodami, jaką wierzytelność z jakiego tytułu i w jakiej wysokości przejął ostatecznie od (...) Banku. Sądowi nie jest wiadomym z jakiego faktycznie tytułu powód domaga się od pozwanej należności po upływie 9 lat licząc od 21 stycznia 2004r.

Nie wiadomo jaka była treść umowy, jakie zobowiązania i w jakich terminach winna je pozwana regulować. Kiedy stały się one wymagalne, czy i kiedy umowa została wypowiedziana.

Pomimo zapowiedzi w pozwie strona powodowa nie złożyła w toku postępowania do akt sprawy dokumentów, które to zobowiązywała się złożyć po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty tj. umowy kredytowej zawartej z pozwaną, umowy sprzedaży wierzytelności, zawartej przez powoda z poprzednim wierzycielem i wyciągu z załącznika do tej umowy oraz rozliczenia wierzytelności.

Proces cywilny opiera się na koncepcji prawdy formalnej wynikającej z akt sądowych i inicjatywa dowodowa należy przede wszystkim do samych stron. Zgodnie z art. 232 k.p.c. obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony, a ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Zgodnie z obowiązującą w postępowaniu cywilnym zasadą kontrydiktoryjności Sąd nie ma obowiązku zarządzania dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń strony i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia spraw (wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996 r. I CKU 45/96 OSNC 1997, nr 6-7, poz. 76) Dopuszczenie dowodu z urzędu jest uprawnieniem a nie obowiązkiem sądu, z którego to prawa sąd winien korzystać nader ostrożnie, tak by swym działaniem nie wspierać żadnej ze stron procesu. Artykuł 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie określają jedynie zakresu obowiązku zgłaszania dowodów przez strony, ale rozumiane być muszą przede wszystkim i w ten sposób, że strona która nie przytoczyła wystarczających dowodów na potwierdzenie swoich twierdzeń ponosi ryzyko niekorzystnego dla siebie rozstrzygnięcia, o ile ciężar dowodu co do tych okoliczności na tej stronie spoczywał. Ponadto samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (wyrok SN z dnia 22.11.2001 r. I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44).

Jedynym dokumentem jaki strona powodowa przedłożyła to wyciąg z ksiąg rachunkowych.

Wskazać należy, że treść wyciągu, co do zasady, powinna odzwierciedlać treść wpisów dokonywanych w księgach funduszu. Nie przesądza to jednak jeszcze, że konkretna wierzytelność faktycznie istnieje, w ramach bowiem kontroli rachunkowej nie jest oceniana strona prawna konkretnej transakcji i jej skuteczność w świetle prawa cywilnego. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych. Oznacza to, że samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności, nie wiąże się z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność ta istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. Organy funduszu nie mają wystarczających kompetencji do zbadania, czy nabywana wierzytelność faktycznie istnieje. Celem prowadzenia ksiąg rachunkowych funduszu jest jedynie wykazanie dokonywanych operacji zakupu lub sprzedaży w celach finansowych (vide: uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r. w sprawie III CZP 65/09).

W związku z powyższym, jeżeli materiał zgromadzony przez strony nie daje podstaw do dokonania odpowiednich ustaleń faktycznych, Sąd musi wyciągnąć ujemne konsekwencje z nie udowodnienia faktów przytoczonych na uzasadnienie żądań lub zarzutów.

W niniejszej sprawie pozwana podniosła zarzut przedawnienia.

W myśl art. 117 § 1 i 2 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się pod jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się z korzystania z zarzutu przedawnienia. Jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata- art. 118 kc.

Niewątpliwie powód nie zawierał umowy o kredyt z pozwaną. Sam twierdzi, że przejął wierzytelność w dniu 9 czerwca 2006 roku. Należy przypuszczać, że bank się pozbywał się wymagalnej wierzytelności. A zatem skoro pozew został złożony 3 grudnia 2015 roku to zarzut przedawnienia podnoszony przez pozwaną mógłby okazać się skuteczny, ale sąd nie jest w stanie ocenić jego skuteczności bo faktycznie nie wie jaka to należność i kiedy i z jakiego tytułu stała się wymagalna.

W świetle powyższego roszczenie powoda jako niewykazane - nieudowodnione należało oddalić.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 kpc.